

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla MA, ve věci

žalobce: **I.B.r.**, narozen X
bytem C. 1100, V.,
zastoupen advokátkou JUDr. Danou Berkovou
sídlem Rolnická 2190, 688 01 Uherský Brod

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. 35813-4/2017-900000-304.4

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 23. 6. 2017, č. j. 35813-4/2017-900000-304.4, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 4. 2017, č. j. 9081-4/2017-640000-12.

2. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím uložil žalobci podle § 61 odst. 2 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“) pokutu ve výši 1 000 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že se žalobce dopustil čtyř správních deliktů podle zákona o povinném značení lihu (a to podle § 62 odst. 1 písm. j/ porušením povinnosti dané ustanovením § 37 odst. 2 zákona o povinném značení lihu, podle § 61 odst. 1 písm. a/ porušením ustanovení § 10 zákona o povinném značení lihu, podle § 59 odst. 1 písm. a/ porušením povinnosti dané ustanovením § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a podle § 59 odst. 1 písm. a/ porušením povinnosti dané ustanovením § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu).

II. Obsah žaloby a vyjádření účastníků

3. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů pro nezákonnost a dále upuštění od uložené pokuty z důvodu nepřiměřenosti trestu. Žalobce namítá, že mu bylo žalovaným zakázáno s lihem nakládat, což uposlechl. Po zrušení daňového skladu z moci úřední byla dne 13. 3. 2015 provedena kontrola, při níž byl v provozovně nalezen líh a výrobky z něho a byla konkludentně doměřena daň ve výši 868 395 Kč, čímž bylo podruhé dodaněno totéž a navíc byla nečinnost žalobce hodnocena jako pokračující správní delikt. Žalobce však s lihem nenakládal na základě pokynu správního orgánu prvního stupně. Žalobce si není vědom, že by někdy konkludentně odsouhlasil dodanění spotřební daně. Žalobce dále namítá, že za své pochybení z roku 2014 byl již několikrát potrestán a odkazuje na rozhodnutí sp. zn. 4 Afs 210/2014, podle něhož nemůže být daňový subjekt, kterému bylo uloženo penále, dále trestán. Dlužná daň je ze strany žalobce (a jeho manželky) průběžně splácena v rámci exekučního řízení. Podle přehledu vydaného v rámci exekučního řízení jsou účtovány úroky 14,05 % p.a. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) jsou penále a úroky postaveny na stejnou úroveň a proto za situace, kdy žalobci jsou předepsány úroky, došlo již k jeho postihu a další ukládání sankcí je v rozporu s rozhodnutím sp. zn. 4 Afs 210/2014. Exekučně jsou vymáhány úroky ve výši 784 325 Kč, což žalobce považuje za stejné, jako kdyby mu správní orgán prvního stupně vyměřil penále. Když zákonný úrok z prodlení je pro ostatní subjekty 8,05 % p.a. a nikoli 14,05 % p.a. Proto se jedná o sankci. Žalobce má za to, že za své pochybení již byl dostatečně potrestán, když musel absolvovat správní řízení trestní řízení, zaplatil pokutu, uhradil sankční úroky a nyní se správní orgán prvního stupně snaží o to, aby mu nemusel vracet přeplatek z prodeje nemovitého majetku. Žalobce považuje postup správního orgánu prvního stupně po 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014 za šikanózní jednání a libovůli státního orgánu s cílem zlikvidovat jeho podnikání. Žalobce dále namítá promlčení nároku správního orgánu prvního stupně na zaplacení pokuty, neboť od září 2014 již uběhla doba delší než dva roky. V poslední námitce žalobce odkázal na § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) a navrhl, aby soud upustil od sankce z důvodu nepřiměřenosti trestu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dále doplňuje, že daň byla žalobci doměřena na základě daňového přiznání podaného žalobcem dne 16. 3. 2015 a jednalo se o spotřební daň z lihu. Základ daně a

výpočet vyměřené daně se neodchyluje od údajů uvedených v daňovém přiznání a proto se jednalo o tzv. konkludentní vyměření daně. K námitce opakovaného potrestání žalovaný uvádí, že žalobci nebyla uložena povinnost uhradit penále podle § 251 daňového řádu, ale byla mu z moci úřední vyměřena spotřební daň z lihu. Jelikož žalobci nebylo uloženo penále, nedošlo uložením pokuty k dvojímu postihu. Úrok z prodlení nelze považovat za trest. Postup správního orgánu prvního stupně nemá znaky šikanózního jednání a libovůle státu. Správní orgán prvního stupně byl po zjištění porušení právní povinnosti povinen zahájit správní řízení z moci úřední, jehož výsledkem bylo uložení pokuty a propadnutí neznačeného lihu. Pokud jde o výši uložené sankce má správní orgán za to, že při ukládání sankce bylo postupováno podle příslušných zákonných ustanovení, pokuta byla uložena v rozmezí zákonem stanovené sazby, byla zhodnocena kritéria pro její uložení a zvolená výše byla odvozněna. Prvostupňové rozhodnutí neneso žádné znaky libovůle, zneužití nebo vybočení z mezí správního uvážení. Pokud jde o námitku promlčení nároku žalovaný má za to, že byly dodrženy subjektivní a objektivní prekluzivní lhůty dle 71 odst. 3 zákona o povinném značení lihu.

5. Žalobce v replice uvádí, že podstatou celé žaloby je to, že žalobce byl za správní delikt potrestán několikrát. Správní orgán prvního stupně nejen vyměřil žalobci spotřební daň, ale podával na žalobce opakovaně i trestní oznámení, která byla odložena, ale v jednom případě došlo až k projednání před soudem, kde bylo trestní stíhání částečně zastaveno (trestný čin uvádění závadných potravin na trh) a v druhé části byl žalobce zproštěn (krácení daně). Toto jednání správního orgánu prvního stupně vykazuje znaky šikany. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím sledoval jediný záměr, a to, aby nemusel z výtěžku zpeněžení nemovitého majetku žalobce nic vracet, když zůstatek zpeněžení se shoduje s vyměřenou pokutou. Žalobce již byl za svůj správní delikt potrestán, a to dostatečně tvrdě. Z potvrzení o stavu osobního účtu vyplývá, že žalobce uhradil jen na úrocích částku 871 290 Kč z daňové povinnosti 2 580 135 Kč.
6. Žalovaný v duplice zopakoval, že podle jeho názoru nemá úrok z prodlení povahu trestu a nedošlo proto k porušení zásady zákazu dvojího trestání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první soudního řádu správního), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
8. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Co se týče precizace žalobních bodů, je potřeba prvně zmínit, že krajský soud se může zabývat pouze takovými námitkami, z nichž je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí žalovaného napadá. Z řady pasáží v žalobě je přitom obtížné seznatelné, kdy žalobce toliko rekapituluje vývoj řízení a obsah rozhodnutí a kdy skutečně vytýká žalovanému konkrétní vadu. Krajský soud proto vyhodnotil jako žalobní body pouze ty pasáže, z nichž vyplývá zřetelný nesouhlas žalobce s konkrétním postupem žalovaného. Platí přitom, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké*

právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). S obecně formulovanými námitkami se tudíž soud může vypořádat taktéž pouze v obecné rovině.

10. Žalobce předně namítl, že v roce 2015 žalobce nenakládal s lihem z důvodu zákazu správního orgánu prvního stupně, což bylo ale správním orgánem prvního stupně shledáno jako pokračující správní delikt a byla konkludentně doměřena daň z lihu bez souhlasu žalobce.
11. Žalobce ovšem v žalobě netvrdí žádné konkrétní informace týkající se toho, kdy a jakým rozhodnutím mu bylo zakázáno nakládat s konkrétním lihem, který byl předmětem správního deliktu spáchaného dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 13. 3. 2015. V důsledku toho jsou žalobní námitky toliko nekonkrétními tvrzeními, k nimž může soud pouze obecně konstatovat, že předmětem tohoto správního deliktu byl líh specifikovaný ve výroku IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ohledně tohoto lihu nebylo podle předloženého správního spisu žalobci nikdy uložena povinnost s lihem nenakládat. Podle předloženého správního spisu byla vydána dvě rozhodnutí o zajištění lihu, a to dne 9. 9. 2014, č. j. 43529-2017/2014-640000-31, a dne 10. 9. 2014, č. j. 43529-28/2014-640000-61. Tato rozhodnutí se týkala lihu zjištěného a zajištěného při kontrolách provedených dne 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014 a obě rozhodnutí se vztahovala pouze na konkrétní v něm uvedený líh. Líh, kterého se týkal správní delikt spáchaný dne 13. 3. 2015, byl zajištěn až rozhodnutím ze dne 18. 3. 2015, č. j. 14050-3/2014-640000-31. Žádným rozhodnutím založeným ve správním spise nebylo žalobci zakázáno obecně nakládat s lihem.
12. Žalobce tudíž neprokázal, že by s lihem nenakládal z důvodu zákazu správního orgánu prvního stupně, v důsledku čehož by se nemohl dopustit správního deliktu, který mu je kladen za vinu. Pokud jde o tvrzení žalobce, že v tomto jednání současně správní orgán shledal pokračující správní delikt, pak toto vůbec neodpovídá znění výroků a odůvodnění správního rozhodnutí orgánu prvního stupně, kdy za pokračující správní delikty bylo označeno pouze porušení povinností zjištěné dne 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014 (výroky II. a III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
13. Pokud jde o konkludentní doměření daně ve výši 868 395 Kč, z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že tato daň byla žalobci doměřena platebním výměrem vydaným na základě řádného přiznání k spotřební dani z lihu ze dne 16. 3. 2015 podaného žalobcem (toto daňové přiznání je založeno ve správním spise). Označení konkludentní vyměření daně je přitom používáno právo pro vyměření daně v souladu s daňovým přiznáním dle § 139 daňového řádu. Výsledkem vyměřovacího řízení, které je zahájeno podáním daňového přiznání nebo vyúčtování nebo z moci úřední, je vydání rozhodnutí (platebního výměru). V tomto rozhodnutí správce daně akceptuje tvrzení daňového subjektu v případě, že dospěje ke zjištění, že toto tvrzení odpovídá podle míry poznání v daném okamžiku jeho skutečné daňové povinnosti. To se stalo i v tomto případě, kdy daň určená správcem daně ve vyměřovacím řízení odpovídá daňovému přiznání žalobce. Tvrzení žalobce, že zdanění neodsouhlasil, nebo že by se jednalo o druhé zdanění, neodpovídá obsahu správního spisu a není z něj ani zřejmé, jak přesně souvisí s rozhodnutím, které je žalobou napadeno v této

věci. Jelikož platební výměry byly vydávány v jiném řízení, nejsou součástí správního spisu, ale z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalobci byla uložena povinnost uhradit daň ve výši 3 717 540 Kč za zdaňovací období září 2014 a platební výměr na částku 868 395 Kč se týkal daňové povinnosti vzniklé v březnu 2015. Ve správních rozhodnutích navíc tyto platební povinnosti byly zmiňovány pouze v souvislosti s otázkou dvojího trestání v podobě úroků z prodlení z vyměřených daní.

14. Druhým uplatňovaným žalobním bodem je námitka opakovaného trestání žalobce s ohledem na dříve uloženou povinnost hradit úroky z prodlení, které jsou podle žalobce také trestem.
15. K tomuto soud obecně konstatuje, že dvojí trestání za jeden skutek je nepřípustné, ale aby se mohlo jednat o dvojí trestání, musí se v obou případech jednat o trest (v širším slova smyslu, tj. pro účely čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), a to o trest za stejný skutek. Základem sporu je zde otázka, zda úroky a úroky z prodlení jsou trestem či nikoli.
16. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.
17. Podle § 251 odst. 1 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši
 - a) 20 %, je-li daň zvyšována,
 - b) 20 %, je-li snižován daňový odpočet, nebo
 - c) 1 %, je-li snižována daňová ztráta.
18. Podle § 251 odst. 3 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru a současně je předepíše do evidence daní. Penále je splatné ke stejnému dni jako doměřená daň. (v aktuálním znění § 251 odst. 3 zní: správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále platebním výměrem a současně je předepíše do evidence daní. Penále je splatné do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru, nejdříve však ke stejnému dni jako stanovená daň, ze které se toto penále vypočte).
19. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.
20. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.
21. Důvodová zpráva k zákonu č. 280/2009 Sb., daňový řád (dostupná v digitálním repozitáři na www.psp.cz; dále jen „důvodová zpráva“) ve zvláštní části k penále uvádí: „*V odstavci 1 je upraven institut penále, které je obligatorní sankcí vznikající přímo ze zákona, pokud správce daně doměří daň vyšší, nebo pokud je snižován daňový odpočet či daňová ztráta, než jak byly*

stanoveny na základě tvrzení daňového subjektu. Jde tedy o následek za nesplnění povinnosti tvrzení, která stihá daňový subjekt a který má povahu platebního deliktu.“

22. K úroku z prodlení pak důvodová zpráva uvádí: „Úrok z prodlení je stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. Návrh upravuje výši úroku z prodlení, který vzniká ze zákona, a to za každý den prodlení z daňového nedoplatku.“
23. Již z textu zákonných ustanovení a důvodové zprávy je zřejmé, že penále a úroky z prodlení daňový řád chápe jako dva zcela samostatné a odlišné instituty. Jediným spojovacím prvkem mezi oběma instituty je skutečnost, že oba jsou považovány daňovým řádem za příslušenství daně. Tím však jejich podobnost končí. Penále představuje jednorázovou sankci, která postihuje daňový subjekt za špatné vyměření daně v případě, že správcem daně je tato daň doměřována a je považována za trest. Naopak úrok z prodlení představuje částku postupně přirůstající k jistině (dani), která není daňovým subjektem uhrazena ve lhůtě splatnosti. Úrok z prodlení tedy vzniká pouze v případě, kdy daňový subjekt řádně nesplní svou povinnost uhradit daň včas. Úrok z prodlení je sankcí, která postihuje povinný subjekt za to, že neuhradí včas dlužnou částku a představuje v podstatě určitý motivační prvek k řádnému a včasnému hrazení dluhů. Úrok z prodlení je institut spojený nejen s daňovým právem, ale s jakoukoli soukromoprávní i veřejnoprávní povinností hrazení dluhu řádně a včas. Úrok z prodlení v daňovém právu se od úroku z prodlení v soukromém právu liší pouze tím, že právní předpisy upravují pro různé oblasti úrok z prodlení různě. Navíc vzniku úroku z prodlení se jakýkoli subjekt může lehce vyhnout tím, že svou povinnost hradit splní v termínu splatnosti. I když i úrok z prodlení postihuje majetek daňového subjektu, není jej možné s ohledem na jeho povahu a účel považovat za trest.
24. Stejný závěr je možné vyvodit i z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014-57. V něm rozšířený senát NSS uvedl: *Hledání odpovědi na otázku povahy penále nespočívá pouze ve výkladu zažitého pojmosloví či ve formálním označení institutu. Hlavním kritériem pro kvalifikaci penále je jeho materiální povaha a faktický, nikoli pouze deklarovaný účel. Dále je nutné reflektovat i změny právní úpravy, které mohou dát starým pojmům nový obsah. Samotná polemika bez kvalifikovaného materiálního hodnocení, zda má určitý institut povahu trestu ve smyslu výše citovaných článků Listiny a Úmluvy, proto není dostatečná. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních pravidel jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti perfektní právní normy; „[t]radičně se za skladebné prvky právní normy považují hypotéza, tj. podmiňující skutková část, dispozice, tj. normativní část, která vyjadřuje, co má být, nastane-li hypotéza, a sankce, tj. další normativní část, která vyjadřuje, co má být, nastane-li hypotéza a nebude-li splněna dispozice“ (Knapp, V. Teorie práva. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 155). Při výkladu finančních institutů bez materiálního posouzení jejich povahy a účelu by tak mohl být ad absurdum považován za trestní sankci i úrok z prodlení, ačkoli jeho ekonomický účel nemá zjevně povahu trestu (pokud ovšem není jeho výše přeměřená). ... Naopak i na platební delikty, které splňují shora předestřené požadavky vyplývající především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, což je právě případ penále ve smyslu právní úpravy účinné od 1. 1. 2007, je nutné základní standardy trestání vyplývající z Úmluvy a z Listiny důsledně aplikovat. Rozšířený senát však poznamenává, že tyto garance se nevztahují*

ani na úrok z prodlení, ani na samotnou vyměřenou či doměřenou daň, korespondují-li svým podstatným účelům. [zvýraznění provedeno krajským soudem].

25. Pokud má žalobce za to, že úrok z prodlení v daňovém řízení je trestem, jelikož tento je vyšší, než běžný úrok z prodlení v soukromoprávních věcech, nelze pouze z rozdílné výše úroků dovozovat, že jednou se o trest jedná a podruhé nikoli. Je pravda, že úrok z prodlení podle daňového řádu je vyšší, než úrok z prodlení podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob (podle § 352 odst. 2 daňového řádu odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů a podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů). V minulosti ale existoval například i poplatek z prodlení (zrušen účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), který byl podstatně vyšší výši, než úrok z prodlení podle daňového řádu, a také neexistovaly pochybnosti, že se nejedná o trest, který by spadal do působnosti čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Určení výše úroku z prodlení je do značné míry politickou otázkou a pohled zákonodárce na adekvátnost této výše se mění jak v průběhu času, tak v závislosti na charakteru pohledávky, k níž se pojí. Ze samotné skutečnosti, že úrok z prodlení v daňových věcech je vyšší, než v případě soukromoprávních věcí, nelze dovodit, že se jedná o trest.
26. Skutečnost, že se jedná o trest, nelze dovodit ani z absolutní výše úroku z prodlení. Jeho výše je závislá pouze na výši dlužné daně a délce prodlení povinného subjektu. V tomto případě dosáhly úroky z prodlení výše 871 290 Kč, ale je nutné si uvědomit, že narůstaly postupně z částky 3 717 540 Kč po dobu několika let (daňová povinnost byla podle potvrzení o stavu osobního účtu úročena od prosince 2014, k uhrazení mělo podle tvrzení žalobce dojít v roce 2017).
27. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že úrok z prodlení není možné považovat za trest, který by mohl aktivovat zákaz opakovaného stíhání za tentýž čin dle čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.
28. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že kromě správního potrestání absolvoval i řízení před Státní potravinářskou a zemědělskou inspekcí, která mu uložila pokutu 50 000 Kč, a trestní řízení (částečně zastavené a částečně byl žalobce obžaloby zproštěn), uhradil sankční úroky a uložená pokuta představuje pouze snahu správního orgánu prvního stupně nemuset žalobci vracet přeplatek z dražby nemovitého majetku žalobce.
29. Pokud jde o sankční úroky, je zjevné, že jimi žalobce myslí úroky z prodlení, které jsou předmětem posouzení výše. Pokud jde o tvrzený souběh trestního, správního řízení a řízení před Státní potravinářskou a zemědělskou inspekcí (kde měla být uložena pokuta 50 000 Kč), soud k tomuto žalobnímu bodu opět konstatuje, že uplatněné námitky jsou zcela nekonkrétní, a soud na ně tudíž může reagovat taktéž pouze v obecné rovině. Žalobce žádným způsobem neobjasnil, co bylo předmětem trestního řízení a co bylo předmětem řízení před Státní potravinářskou a zemědělskou inspekcí, nedoložil ani žádné

rozhodnutí v těchto věcech. Informace o těchto řízeních nejsou ani součástí správního spisu. Z tvrzení žalobce proto nelze dovodit ani to, že by pro tentýž skutek již bylo vedeno jiné sankční řízení, ani to, že by toto sankční řízení skončilo odsuzujícím či osvobozujícím rozhodnutím. Nejenže žalobce svá tvrzení nepodložil žádnými důkazy, ale ani samotná tvrzení neobsahují dostatek informací pro posouzení, zda se měla jím zmiňovaná sankční řízení týkat týchž skutků. Ani v této části soud proto neshledal porušení zákazu opakovaného stíhání pro týž skutek.

30. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně pouze snaží o to, aby mu nemusel vracet přeplatek z dražby, a proto mu ukládá nyní pokutu ve výši přeplatku, k těmto tvrzením žalobce opět neuvedl nic bližšího ani ničeho nedoložil (dokonce ani netvrdil, jaká je konkrétní výše zůstatku dražby jeho nemovitého majetku). S ohledem na obecnost těchto tvrzení může soud pouze v obecné rovině konstatovat, že ze samotné skutečnosti, že je žalobci kromě povinnosti uhradit spotřební daň (což není považováno samo o sobě za trest) ukládána i pokuta za správní delikt, nelze dovodit jakékoli účelové jednání žalovaného nebo správního orgánu prvního stupně.
31. Dále žalobce namítal, že postup správního orgánu prvního stupně po 4. 9. 2014 je šikanózním jednáním a libovůlí státního orgánu, jejímž cílem je zlikvidovat živnost žalobce. I k tomuto žalobnímu bodu soud opět konstatuje, že uplatněné námitky jsou nekonkrétní. U žalobce bylo podle správního spisu shledáno porušení jeho povinnosti při nakládání s kontrolními páskami na začátku roku 2014. V září 2014 pak správní orgán prvního stupně u žalobce zjistil závažné porušení zákona o povinném značení lihu, a to opakovaně ve dnech 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014. Na základě těchto zjištění zahájil řízení o zrušení povolení k provozování daňového skladu a po zrušení tohoto povolení provedl u žalobce kontrolu dne 13. 3. 2015, kdy shledal další porušení povinností. Následovalo zahájení správního řízení o uložení pokuty za všechny tyto a ještě jeden právní delikt (spáchaný v roce 2013 opožděným vrácením nespotřebovaných kontrolních pásek, který byl později z řízení vyloučen k samostatnému projednání) a k uložení pokuty. Z této souslednosti kroků správního orgánu prvního stupně nelze dovodit žádnou šikanu žalobce. Za situace, kdy správní orgán shledá u žalobce porušení jeho povinností, musí na tato zjištění reagovat. Prověřování plnění dalších zákonných povinností, zahájení správního řízení o správním deliktu či oznámení podezření ze spáchání trestného činu jsou kroky zcela legitimní. Chování správního orgánu prvního stupně ve vztahu k žalobci tak soud nepovažuje za odlišné od chování k jiným subjektům v obdobné situaci a neshledává v něm žádné znaky šikany žalobce či snahy o likvidaci jeho podnikání.
32. Posledním žalobním bodem žalobce namítal promlčení nároku žalovaného na zaplacení pokuty, neboť od 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014 uběhla již doba více než dvou let. Podle žalobce se běh promlčecí doby staví ke dni zjištění nedostatků (tedy vydání rozhodnutí) a nikoli ke dni zahájení řízení, jak dovozuje žalovaný. Byť žalobce namítá promlčení nároku na zaplacení pokuty je zřejmé, že má na mysli zánik odpovědnosti za správní delikt a tedy nemožnost uložit ve správním řízení pokutu.
33. Podle § 71 odst. 3 zákona o povinném značení lihu ve znění účinném do 30. 6. 2017 odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchan.

34. V § 71 odst. 3 zákona o povinném značení lihu je uvedena pouze právnická osoba, ustanovení je ale zařazeno v části společná ustanovení ke správním deliktům a je nadepsáno Odpovědnost právnické a podnikající fyzické osoby. Navíc zákon o povinném značení lihu ve vztahu k podnikajícím fyzickým osobám žádnou zvláštní úpravu neobsahuje a i podle důvodové zprávy má toto ustanovení dopadat nejen na právnické osoby ale i na podnikající fyzické osoby. Podle § 71 odst. 3 zákona o povinném značení lihu se tak musí posuzovat i otázka zániku odpovědnosti podnikající fyzické osoby.
35. Odpovědnost za správní delikt zaniká, pokud o něm správní orgán nezačal řízení do 2 let od okamžiku, kdy se o něm dozvěděl a do 5 let od okamžiku, kdy byl spáchán. Rozhodujícím je tak zahájení řízení správního orgánu, nikoli vydání rozhodnutí (na rozdíl od úpravy účinné od 1. 7. 2017, kdy podle § 68 zákona o povinném značení lihu v aktuálním znění činí promlčecí doba 5 let a v případě přerušení jejího běhu zaniká odpovědnost za přešůpek nejpozději uplynutím 8 let). O spáchaných přestupcích se správní orgán prvního stupně dozvěděl postupně dne 4. 2. 2014 (obdržel záznam o výsledcích inventury), dne 4. 9. 2014 (vyhotoven protokol o místním šetření), dne 8. 9. 2014 (vyhotoven protokol o místním šetření) a dne 13. 3. 2014 (vyhotoven protokol o místním šetření). Správní řízení bylo zahájeno postupně dne 4. 6. 2015 (týkalo se porušení povinností zjištěných dne 4. 9. 2014 a 8. 9. 2014) a dne 26. 11. 2015 (porušení povinností při inventuře kontrolních pásek a porušení povinností zjištěné dne 13. 3. 2015). Řízení o všech správních deliktech tak byla zahájena ve lhůtě 2 let od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o správních deliktech a současně do 5 let od jejich spáchání. K zániku odpovědnosti za žádný ze správních deliktů tudíž nedošlo.
36. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že žaloba není důvodná.
37. Žalobce dále ve své žalobě navrhl, aby soud postupoval podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního a upustil od uložení tresti nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to z důvodu jeho nepřiměřenosti.
38. Podle § 71 odst. 2 zákona o povinném značení lihu ve znění účinném do 30. 6. 2017 při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
39. Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
40. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, uvedl, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní

námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

42. Správní orgán prvního stupně podrobně vysvětlil výši uložené pokuty ve svém rozhodnutí na stranách 17 až 19. Za jednotlivé správní delikty žalobci hrozily pokuty ve výši od 0 do 1 mil. Kč za správní delikt podle § 62 odst. 1 písm. j) zákona o povinném značení lihu (nákladní s kontrolními páskami), ve výši od částky odpovídající spotřební dani z lihu, kterou by byla právnická nebo podnikající fyzická osoba povinna uhradit, pokud by uvedla do volného daňového oběhu líh neoznačený v rozporu s § 10 odst. 1, do desetinásobku této částky, nejméně však do 5 mil. Kč za správní delikt podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu (podle správního orgánu prvního stupně se jedná o rozmezí od 952 382 Kč do 9 523 820 Kč), ve výši od 0 do 5 mil. Kč podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu a opět ve výši od 0 do 5 mil. Kč podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu. Správní orgán prvního stupně správně při ukládání pokuty správně využil absorpční zásady a uložil pokutu podle správního deliktu nejprísněji postižitelného. Rozmezí pro uložení pokuty správně určil od 952 382 Kč do 9 523 820 Kč. Uložená pokuta 1 000 000 Kč je tak uložena při samé spodní hranici sazby. Už z tohoto důvodu uloženou pokutu není možné považovat za zjevně nepřiměřenou. Po přezkoumání uložené pokuty má soud za to, že správní orgán při stanovení pokuty zohlednil všechna zákonná kritéria (především § 71 odst. 2 zákona o povinném značení lihu ve znění účinném do 30. 6. 2017), úvahy o výši udělené pokuty soud shledává jako racionální, konzistentní a logické. Správní orgán také jistě nezneužil správní uvážení, když pokutu udělil při samé spodní hranici sazby.
43. Jelikož soud neshledal, že by byla uložená pokuta zjevně nepřiměřená, a žalobce v tomto směru netvrdí žádné konkrétní skutečnosti a svou majetkovou situaci nijak nedokládá, neshledal soud prostor pro postup dle § 78 odst. 2 s. ř. s.
44. Soud neprováděl dokazování, neboť shledal, že správní spis obsahuje veškeré podklady pro závěry učiněné v napadeném rozhodnutí. Listiny předkládané žalobcem nad rámec správního spisu by nemohly přispět k dalšímu objasnění věci a nemohly by mít vliv na

věcné posouzení důvodnosti žaloby soudem. Probíhající exekuce na majetek žalobce, stejně jako provedení řady kontrol a šetření ze strany celních orgánů nejsou mezi účastníky nikterak sporné, a proto je nebylo potřeba dále prokazovat.

V. Shrnutí a náklady řízení

45. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 soudního řádu správního, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. dubna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu